

La Veu de Benicarló

Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 24 de gener de 2003 • Núm. 369 • Any IX • 0.75 Euros

POPULAR FESTA DE **Sant Antoni**

Totes les curiositats

**Alborch va
inaugurar la
seu del PSPV
a Benicarló**

**Relat de la nova
aventura del
C. E. Xiruca**

**Presentació de
la fallera major
a l'auditori**

Alborch inaugura la nova seu del PSPV-PSOE a Benicarló

La diputada socialista i exministra de cultura Carmen Alborch, qualifica de política d'aparador i de propaganda la política cultural que ha estat realitzant el partit popular a la Comunitat Valenciana.

TEXT: noemíoms

FOTO: Iluïsa garcia

Així ho va expressar divendres passat en l'acte d'inauguració de la seu del PSPV-PSOE a Benicarló.

Alborch es va mostrar molt crítica amb algunes decisions preses per l'actual govern com és el trasllat de la filmoteca a Alacant, l'escassa repercussió que ha tingut per a la ciutadania la Bienal o el tancament del centre del Carme que pertanyia a l'IVAM per a convertir-lo en un museu del segle XIX. L'exministra considera que **"en moltes ocasions treuen projectes avant únicament per a satisfer a uns i a uns altres i fer propaganda, sense treure una rendibilitat social"**.

Quant a les pròximes

eleccions autonòmiques, Alborch va afirmar que la ciutadania té cada vegada més millor percepció de la figura de Joan Ignasi Pla. Alborch va explicar que **"en els moments difícils que ens trobem el PSOE està intentant escoltar la**

veu de la ciutadania", en aquest sentit, va destacar que el PSOE és un partit molt obert en el qual la democràcia interna és **"un objectiu complet"**. L'exministra també es va referir a l'entrada en política d'Ana Botella, segons Alborch, es

tracta **"d'una operació propagandística"**, encara que va destacar que l'esposa d'Aznar **"està en el seu dret de participar en política, perquè de fet sempre han dit que ella va ser qui va convèncer al seu marit perquè ingressarà en les llistes d'Alianza Popular"**. De la mateixa manera, considera que la incorporació de Botella en les llistes no servirà perquè Ruiz Gallardón obtinga més vots en les pròximes eleccions. Carmen Alborch va oferir, el mateix divendres a l'IES Joan Coromines, una conferència sobre la lluita per la igualtat de la dona en la societat actual i un repàs a les iniciatives del PSOE a favor de la dona com són la creació de quotes o la democràcia paritària.

L'ACCORD es posa en marxa

TEXT: noemíoms

El Projecte Europeu Accord, impulsat per la Diputació va arrencar la setmana passada amb els cursos dirigits a professionals de les àrees de formació, ocupació i intervenció social tant adscrits a aquesta iniciativa europea com a tècnics dependents de les quinze entitats públiques i privades que confor-

men aquesta xarxa. Aquests cursos pretenen qualificar a mitjan centenar de tècnics/as en la recerca de nous jaciments d'ocupació, en la lluita contra les formes de discriminació i de desigualtat existents en el mercat laboral i en la millora de les condicions de treball. Els cursos, que s'imparteixen al servei de Formació de la Diputació, consten de 61 a 84 hores,

en funció de si es tracta d'agents socials o dinamitzadors d'ocupació i es perllongaran fins el proper mes d'abril.

El contingut d'ambdós cursos inclou la situació dels col·lectius d'immigrants en les comarques més poblades de la província, els factors de la predisposició al treball, l'accés al mercat laboral de les persones amb alguna discapacitat,

les possibles discriminacions per raó de gènere, la utilització de noves tecnologies, la gestió de qualitat i les pràctiques mediambientals correctes en les relacions laborals. D'altra banda, el programa inclou el coneixement d'altres experiències europees amb algunes similituds desenvolupades anteriorment a la Comunitat Valenciana.

Tres milions d'euros en pèrdues

Prop de tres milions d'euros calcula la Unió de Llauradors que s'han perdut en el conreu de la carxofa com a conseqüència de les baixes temperatures dels últims dies en la zona de Denominació d'origen de la carxofa de Benicarló.

TEXT: noemíOms

FOTO: llúisa **garcia**

Segons les últimes dades extrets, aproximadament el 50% de la producció de la segona campanya s'ha perdut totalment, el 40% s'haurà de destinar a l'ús industrial degut al fet que les seves fulles presenten petites taques fosques conseqüència del fred, comportant per tant uns preus més baixos. Només el 10% de la producció d'aquesta campanya es podrà etiquetar amb el distintiu de la Denominació d'Origen, però no extra sinó tan sols de prime-

ra.

Precisament, la segona campanya és la qual més beneficis sol reportar ja que entre gener i març és quan s'obté una carxofa de millor qualitat. No obstant, aquest any només s'han aconseguit salvar les carxofes que havien estat recollides abans de les gelades, un 10% aproximadament, que s'ha venut a 27 euros/kg.

Encara que la temperatura mínima ambiental haja estat d'entre dos i tres graus sota zero, segons la Unió de Llauradors, la temperatura de la terra és sempre inferior, de manera que l'arrel de la carxofa ha estat sotmesa

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● **tolito**

Opinió

Populars

RESULTA CURIÓS que ara que els populars nacionals han tret la porra de la llei i l'ordre, a Benicarló, els policies municipals s'han de tancar a l'Ajuntament perquè el govern local es nega a millorar-los les condicions laborals. Una ràpida aproximació a l'assumpte ens fa pensar que els del PP benicarlando s'han rebel·lat contra els superiors polítics. Els dubtes ens assalten. S'hauran tornat deslleials? Potser socialistes o nacionalistes? Evidentment, no. Endinsant-nos en la realitat política de dretes descobrim que Redorat, lluny d'abandonar la disciplina de partit, està intentant aplicar la quadratura del cercle que suposa el seu programa electoral: "**Més seguretat. Menys impostos**". La qüestió és molt simple. Si es recapten menys diners només hi ha una forma d'obtenir més seguretat i consisteix en que els funcionaris de l'ordre deixen de treballar per diners i ho facen per ¡España! Malauradament, als principals afectats per la mesura pareix que no els fa massa gràcia la idea.

La Veu de Benicarló
UN REGAL PER A TOT L'ANY
subscriu-te !!!

en l'última setmana a temperatures d'onze graus sota zero.

D'altra banda i a l'espera de l'evolució de la climatologia, adverteix el sindicat, que també s'ha detectat un 10% de plantes afectades per la gelada i que seran inservibles per a multiplicar estaves per a la plantació de la pròxima campanya. Davant aquesta situació, la Unió assenyala que la collita descendirà considerablement perquè fins dintre de dos mesos, que es produirà la segona brotació, no estarà en plena producció.

El sindicat agrari assenyala que la complexitat per a

suscriure polisses d'assegurances per a les hortalisses és una de les causes que molts productors opten per no assegurar la seua collita. Per això, des de la Unió es demana a la conselleria d'Agricultura que engegue una assegurança única d'exploració assequible per a l'agricultor i adaptada a les necessitats del sector. D'aquesta manera, quedarien assegurats amb una única polissa tots els conreus de l'any, quan actualment, un productor amb diverses hortalisses plantades es veu obligat a suscriure diverses polisses durant diversos períodes de l'any.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 368.

TEXT: elector

La policia municipal es tanca al saló de plens de l'ajuntament davant la nul·la voluntat de diàleg de l'equip de govern i el seu portaveu, el regidor de governació. Mentrestant, en un rampell de genialitat l'alcalde té la ridícula idea de tallar la calefacció i prohibir la neteja del lloc dels fets. Demostració inequívoca de la forma d'actuar dels pobres aspirants a tiranets, fills adoptius del pensament monolític i bunkerista que Fraga Iribarne va xumar del mamellam franquista, que s'han autoproclamat defensors màxims de la democràcia i dels ciutadans. Les paraules de Redorat carreguen la culpa als funcionaris, com no podia ser d'una altra manera. Ells no s'equivoquen mai.

El sentiment de culpa no afecta en cap cas els polítics ppopulars. Ja deuen estar pensant en un complot polític subversiu, un contuberni encapçalat per les fosques forces esquerres que volen fer trontollar el seu plàcid dolce far niente. Veuen fantasmes pertot arreu i amenacen **"la ciutadania es mereix una explicació"**, com dient **"us tirarem al poble damunt, perquè**

sou uns mals benicarianos que jugueu amb els diners de tots". Però això sí, no tenen cap embús ni perjudici a l'hora d'apujar-se ells les retribucions, anar-se'n de viatge o omplir el pap a costelles de tots. Ho sento, senyora Garcia, però si hi ha una cosa que no puc suportar és la prepotència i la xuleria d'una gent que es pensa que està revestida d'un aura d'immunitat i perfecció digna del rei celestial.

Passem pàgina. Encar nita Branchat: **"tots hauríem de posar un poc de la nostra part"**. És a dir, pel que cobreu, hauríeu de treballar més. Després, fent una simple operació matemàtica, ens adonem que si tenim tres mil euros per a pagar els torns de nit, i l'any té 365 dies, resulta que cada nit ve a sortir per uns vuit euros, no arriba a mil cinc-centes pessetes. Un xollo.

Després de llegir aquestes declaracions hom pensa que els nostres regidors han viscut tota la vida de rendes, i que no saben què és viure d'un jornal. Serà que a ells guanyar diners no els suposa cap sacrifici, que ho tenen per mà. Reconec el treball i la dedicació de la regidora de Benestar Social, i no dubto

de la seua honradesa i el seu esforç. Ella sap el que s'ha hagut d'empassar i els silencis que guarda. Però que ens diga que **"l'oposició aprofita la tirada de les eleccions"**, s'ho hauria de fer mirar. Si precisament és el seu partit el que fa més de sis mesos que ha començat la campanya electoral. Sense anar més lluny, amb la inauguració de la residència de discapacitats o anunciant l'imminent acabament de diverses obres. Potser encara li manquen uns quants anys dins el desagraït món de la política per a saber-ho.

Novament magnífic l'article sobre informàtica de J.V. Taus. Jo, que com ja he dit, sóc una persona absolutament negada per a la informàtica, l'he llegit amb certa facilitat. Penso que és el millor que puc dir.

No comparteixo la panissola. Penso que El Sevilla té massa categoria per a fer de pregoner de les falles. Si se'n passe per algun lloc, no hi ha dubte que és per dalt i no per baix. O és que no va veure l'entrevista que li va fer Buenafuente vestit de compact disc? Siguem seriosos.

Em sembla que enguany els pelegrins s'ho

han passat força bé. Al les onze ja han acabat la feina, lliguen amb dues basques i dormen en un alberg magnífic.

Me n'he rigut molt amb les lloes, ho reconec. Però també he de dir que el final es massa descarat. Hom podria dir que aquestes quatre estrofes (?) recorden molt, però amb signe contrari, les que feia l'anterior **"loero oficial"** que ho era del partit governant. Com es diu vulgarment, se us ha vist el plomall.

Una pregunta sobre esports: com és que no surt res del futbol-sala? Això sí, les impresentables cròniques dels del futbol no fallen mai.

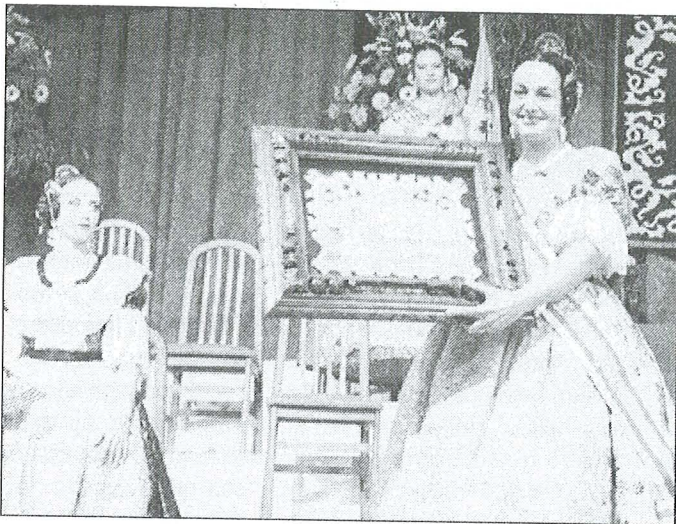
Àlex Gozalbo mantenedor, Noemí Oms presentadora... enguany la seua revista serà la publicació oficial de les falles.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Malgrat haver fet un magnífic editorial, el seu maquetador no ha llevat el títol que apareixia la setmana passada a la nota de premsa del PSOE i que ocupava l'espai destinat a l'opinió de la revista.

"Residència", diu. I parla del tancament de la policia al saló de plens. **"Resistència"** hagués estat més adient.

La policia municipal es tanca al saló de plens de l'ajuntament davant la nul·la voluntat de diàleg de l'equip de govern i el seu portaveu, el regidor de governació. Mentrestant, en un rampell de genialitat l'alcalde té la ridícula idea de tallar la calefacció i prohibir la neteja del lloc dels fets.

Emoció i record en l'acte de proclamació de la Fallera Major

Ple fins la bandera es trobava l'auditori de Benicarló dissabte passat durant l'acte d'exaltació de la fallera major infantil i la fallera major de Benicarló del 2003.

TEXT: redacció

FOTO: Iluísagarcia

D'aquesta manera, es posava punt i final al regnat de Griselda Ros i Alicia Pellicer com representants de les falles benicarlandas i es donava la benvinguda, en el seu lloc, a Verónica Tarragó Sánchez, procedent de la falla el Caduf, en el càrrec infantil i a Aránzazu Cerezo Comes, en representació de la falla la Paperina, en el de Fallera Major.

Va ser un acte carregat d'emotivitat atès que en aquesta edició es commemoraven ja els trenta anys d'història fallera a la ciutat que s'han traduït, a més, en l'existència d'onze falles. Dos d'elles, celebren el seu aniversari aquest any, es tracta de la Falla Benicarló, la més veterana de la ciutat,

amb trenta anys, i la falla el Grill que celebra el vint-i-cinquè aniversari de la seua fundació, raó per la qual van rebre ambdues sengles felicitacions de la Junta Local Fallera. De la mateixa manera, es va aprofitar l'ocasió per a manifestar les bones relacions que existeixen entre les onze entitats i es va reclamar la presència de tots els presidents de les falles de Benicarló en l'escenari, alhora que la del regidor de festes, José Joaquín Bautista Jaro, a qui la junta local fallera va voler premiar la seua tasca al capdavant de l'àrea de falles i festes.

A la gran cita fallera benicarlanda tampoc no van faltar els representants de les juntes falleres de la Vall d'Uixó i Borriana, assistint també per primera vegada, la comissió de la falla Peníscola, que aquest any iniciarà la

tradició fallera a la ciutat plantant el seu primer monument.

Però el record no només es va tenir amb les entitats purament falleres, sinó també amb aquelles que, des de fa algun temps, mantenen una relació especial amb les falles. En aquest cas, va ser una sorpresa ja que es tractava del centre IVADIS del Maestrat que des de fa quinze anys planta la seua falla en el mateix centre. Davant el reconeixement fet al centre, el seu director, Juan Manuel

Torres, va anunciar que Benicarló contaria aquest any amb una nova falla al nucli urbà, la falla del centre Ivadis. Després de diverses converses s'ha decidit que la falla se situï a la plaça de Sant Bertomeu, just davant de l'Ajuntament i l'Església.

Noemí Oms, col.laboradora de LA VEU, va ser la presentadora, mentra que Àlex Gozalbo, periodista del Levante de Castelló, va fer de mantenidor.

ACTES

PREMIS XAVIER ARÍN

Ens complau fer-vos arribar els actes del Xavier Arín d'enguany.

DIA INTERNACIONAL DE LA NO VIOLÈNCIA
LLIURAMENT XIV PREMIS XAVIER ARIN

DISSABTE 1 DE FEBRER

A les 18:30h. Recepció oficial a l'Ajuntament de l'escriptor convidat MANEL JOAN I ARINYÓ

A les 18:40h. Roda de premsa amb l'escriptor convidat. Lloc: Ajuntament de Benicarló

A les 19:00h. Lliurament del XIV PREMI DE CONTES XAVIER ARIN

A les 19:30h. Conferència: "DEL GUIÓ A LA NOVEL·LA" a càrrec de l'escriptor convidat MANEL JOAN I ARINYÓ. Lloc: Sala d'Actes de la Caixa Rural Benicarló Joan Carles I, 18. Benicarló

ORGANITZA:

ASSOCIACIÓ CULTURAL ALAMBOR

COL.LABORA:

ORGANISME AUTÒNOM DE CULTURA. AJUNTAMENT DE BENICARLÓ, DIPUTACIÓ DE CASTELLÓ I CAIXA RURAL BENICARLÓ

MANEL JOAN I ARINYÓ (Cullera 1956). Professor d'ensenyament secundari. És un dels més avantatjats conreadors dels gèneres juvenil, policíac i eròtic. Ha estat guardonat amb diversos premis literaris. Entre la seua àmplia bibliografia destaquen: Soldada roja, Com la flor blanca, Les nits perfumades (Premi Sant Joan 1988), Nobel, Mateu, el fill d'en Marc, Stress, Diari de campanya, Linda i Roger, etc

369

DES DEL 18 D'AGOST DE 1995

DISCURS DEL MANTENIDOR

Dissabte, 18 de gener de 2003

Vam contactar amb l'exredactor de LA VEU Àlex Goz

TEXT: àlexgozalbo

Bona nit i bona hora a totes i a tots, gràcies per haver vingut. Quan la primera falla es va plantar ara fa 30 anys, jo encara ni havia nascut. I va i ara em diuen de fer de mantenidor. (RIENT) Hauria estat més fàcil ser-ho a Peníscola, ¿no?

Quan jo era menudet, tenia problemes per adormir-me i necessitava que ma mare em posara la mà sobre el front. En tancar els ulls, ella es cansava i (SUAU), a poc a poc, canviava la seua mà per un mocador de roba. I allí ens quedàvem: jo, el mocador i els meus somnis. Suposo que és per això que sempre m'han agradat els mocadors. A les falles n'he vist de rojos i també de color blau cel. A quadres i fins i tot verds. Blancs, de color crema i morats. A mi, amb les falles, em passa com a la gent amb la paella, que es menja l'arròs i arracona les talledes de carn. (PAUSA) Vull dir que unes coses m'agraden i unes altres no tant. Una de les virtuts és que portar un mocador al coll d'un determinat color no vol dir res. Ni es pensa d'una manera, ni de l'altra. Ni es vota a un partit polític, ni al contrari. Ni es tenen diners, ni se'n demanen. Veure un mocador pel carrer em fa feliç. Al cap i a la fi, m'agrada pensar que tots vam tenir una mare que ens el posava al cap.

L'avinguda Maestrat és cone-

guda per un parell de coses. (IRÒNIC) La primera perquè dóna a una rotonda que té un monument que, setmana sí setmana també, és mutilat. ¡Pobre llaurador i pobre burret! La segona és per acollir la seu de la Junta Local Fallera. Cert, el local sempre està ple de pols, però a mi m'agrada pensar que és perquè tenen massa treball. El seu president, Àlex Sánchez Gamallo, i jo vam anar junts a l'escola. Us puc assegurar que mai l'havia vist treballar tant com ara. Viatja a València, compra insignies, presenta un llibret, una pàgina web o el que calga... I com ell, la resta. S'han ariscat amb el Sevilla de pregoner. Potser els plourà un basquet de carxofes o potser un d'apegaloses panissoles, però no hi ha res més bonic que triomfar amb les idees que un té. A mi sempre m'enamora la gent que no es conforma amb anar passant el dia a dia. Ells lligaran la seua sort a la seua manera de pensar. Si ho encerten, perfecte. Si no, també.

Tot i que a alguns no els acabe d'agradar en la direcció que ho està fent, Benicarló ha progressat molt en els últims anys. Hi ha gent, per posar un exemple, que pensa que el port era més autèntic abans. Baixaves pel camí la Mar, (INCÍS) diuen, i et trobaves amb el port de tota la vida. Ara, en canvi, baixes i et trobes amb un extraordinari port... que pot ser de qualse-

vol lloc i de no cap, al mateix temps. Per això, a mi, m'agrada com estan treballant les falles. Saben barrejar el passat amb el futur. Aposten per artistes de tota la vida, però busquen temes d'avui mateix. Entren a internet, però no ixen del barri. Sacsegen la modernitat dels colors i els materials amb la tradició de l'ofrena de flors.

És igual que al poble manen els d'esquerres com els de dretes, les falles sempre han sabut recollir amb el mateix sentit d'humor el pensament crític de la gent. Forma part de l'esperit de la festa el poder cremar després allò que es critica, en forma de cartró perquè ningú prenga mal. Enguany de ben segur que veurem gorres verdes i policies locals dormint a l'Ajuntament, però també riurem amb una oposició barallada, que no es posa d'acord ni per a anar al bany.

Mon pare no va deixar-me mai que acabara de llegir un llibre i no en tinguera un altre nou al costat, per encetar així una nova història abans que s'apagara l'altra. Amb això no li van doldre mai els diners. Els millors llibres eren els que et feien venir ganes de llegir més sobre la vida dels seus personatges. Només puc dir que conec poc a Aránzazu i a Verónica, les falleres que avui proclamem. Vaig fer un café amb elles ara fa unes setmanes i poc més, però no patiu (MIRANT-LES): m'he quedat amb ganes de saber més de

vosaltres i seguiré llegint les vostres vides, sobretot la part en la que... ¡No!, no penso continuar, millor que s'apropen ells amb els ulls ben oberts. No els farem pagar per llegir les vostres vides, simplement callarem i els demanarem que aplaudisquen, si pensen que la vostra història val la pena. (APLAUDIMENTS).

La que veieu ací al costat no és Verónica Tarragó, és una fotografia d'ella. ¿O és que algun mestre del Marqués de Benicarló l'ha vist mai tan quieta? La que veieu ací al costat no és Aránzazu Cerezo, és una fotografia d'ella. ¿O és que algun company de treball l'ha vist mai tan seriosa? Juanjo i Manoli. Francisco i Mari Carmen. Ho heu intentat, les fotografies tenen qualitat... (CRIDANT) ¡Es pareixen! Però torneu-nos a les vostres filles, que el món que ens ha tocat viure no ens agrada i elles el fan més optimista.

Una de les persones a qui més admiro diu que per la vida no es pot anar com si res no passara. Cal implicar-se i fer coses. ¡Viure! Convé fer alguna cosa: falles o llibres, cases o discursos, classes o carreteres, viatges o petons. Però el millor de tot és compartir-les perquè, si un se les queda per a ell, no tenen ni la meitat de força. En això es pareixen als sentiments. No és el mateix voler a algú que dir-li, no. A diferència de València, on hi ha vigilants de seguretat a les entrades dels casals, ací la festa de

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
 FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO
 FIBLA, JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
 ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
 Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
 FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors
 JOSEP BARB
 VICENT BORRÀ
 NOEMÍ OMS
 RAMON PARÍS i

Fotografies
 i JOAN C

DE LES FALLES

albo i ací teniu el seu discurs.

les falles és oberta a tothom i és que a un sentiment així no convé ficar-li barreres. A Benicarló, d'un casal passem a l'altre, gairebé sense donar-li importància. Fer el contrari seria com estar dormint i pagar peatge per saltar d'un somni a un altre, una barba-ritat.

Ja acabem un discurs que si alguna cosa bona ha tingut ha sigut gràcies als consells de Fran, Pedro, Josep, Juanda i Sonia, però abans vull recordar que la festa de Sant Josep està farcida de llegendes èpiques, com la de la falla Benicarló (que enguany fa 30 anys) que quan el vent va tombar el seu monument va aconseguir plantar-ne un altre amb els ninots donats per les altres falles. O com la de la falla Paperina, que va buscar durant hores i hores una persona capaç d'arriscar-se per col·locar-li el barret a una immensa fada molt especial. Tan especial que li va portar el primer premi. (CREIX) Només espero que ara, avui i ací, la fada se'n recorde de la festa dels Cremats, de l'espectacle de llums i so del Campanar, dels pastissos de moniato de la Barraca, dels plats guisats dels Conquistaors, dels crespells de la Carrasca, dels entrepans gegants de la Mercat Vell, dels duets musicals de l'Embut, de les misteles del Grill, dels coets de la Paperina, dels cubalibres del Caduf o de les torrades de la Benicarló. ¡Fada! ¡Recorda-te'n ara de tots ells! ¡De tots vosal-

tres!

¿Sabíeu que guanyar un premi faller no és qüestió de sort? Els premis els tenim sempre al nostre costat, a pocs centímetres de cada falla. ¡Mireu-ho! Aconseguir el primer premi és qüestió de detalls, no de grans pressupostos. El problema és que sovint no podem arribar a ells tot sols, necessitem de l'ajuda de més gent, de la gent que tenim al costat. Si cadascú aporta uns pocs centímetres, la distància amb el premi es redueix.

Quan jo acabava de nàixer, vaig encetar a plorar i plorar a l'habitació de l'hospital. Van començar a passar metges i més metges i ningú, (CRIDANT) ¡ningú!, no sabia quin era el meu mal. Aleshores, va entrar el meu germà, de només quatre anys d'edat, i se'n va adonar d'un detall: tenia tot el pes del cap sobre una orelleta mal doblegada. Eixe era el meu drama i ell va ser qui em va ajudar a aconseguir el meu primer premi, el de la vida.

Ara, sabem que els premis estan ahí fora, al costat de tots nosaltres i només hem de decidir si esperem o lluitem. Si cadascú de vosaltres, porte el mocador que porte, recorre els centímetres necessaris, la seua falla serà l'última en ser cremada. Si ho va poder fer un xiquet de només quatre anys, ¿què no podeu fer vosaltres?

Moltes gràcies per haver vingut.

Opinió

Carxofa i panissola

CARXOFA

A José Manuel Pellicer, per la seua actuació al Dakar. Tot i ser un debutant, va aconseguir finalitzar la dura prova entre els millors especialistes.

PANISSOLA

A la Diputació de Castelló, pel seu anunci a la premsa provincial en el que felicita només dos dels tres pilots castellonencs i, a més, posa malament els noms.

La Veu de Benicarló

un regal per a tot l'any

subscriu-te !!!

El millor regal per a tot l'any

LA VEU

SUSANNA ANGLÉS,
ERÀ, PERE BAUSA,
AS, XAVIER BURRIEL,
CARLES LLUCH,
GREGORIO SEGARRA

LLUISA GARCIA
CARLES ADELL

Administració, subscripcions i publicitat/
964.82.84.68
Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS- 242-95
Imprimeix/ GRÈVOL.
PASSATGE SANT BLAI N. 2

LA VEU respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. LA VEU es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

La Via de la Plata.

Etapa 3

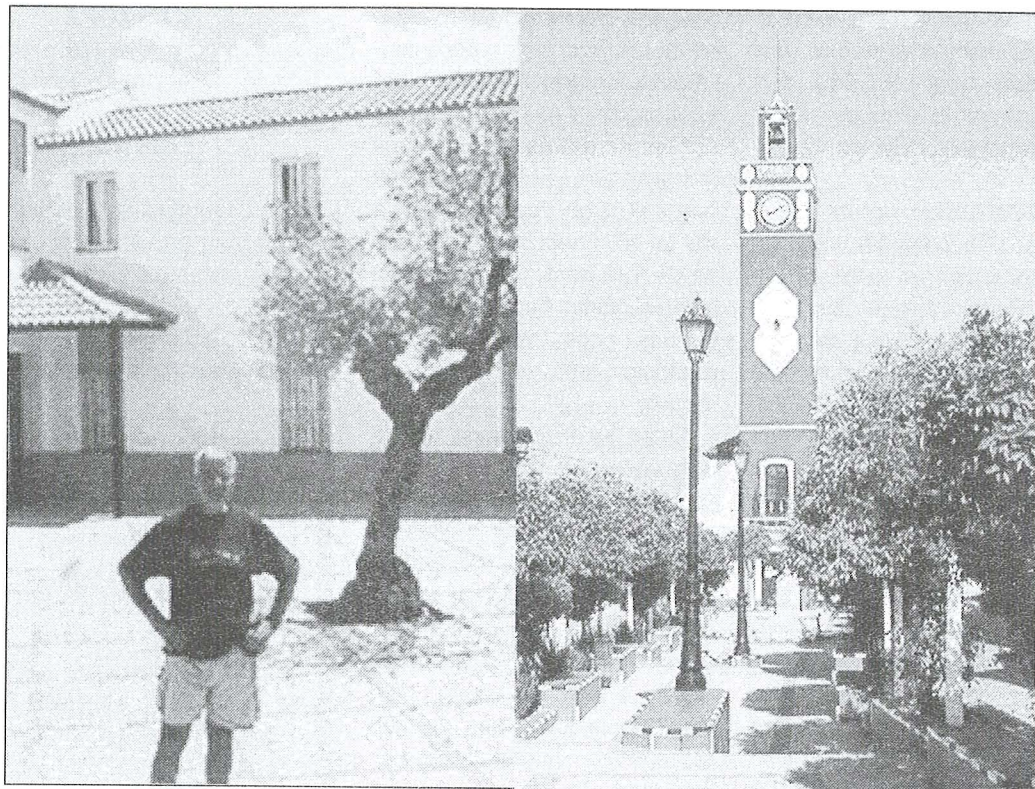
Etapa 3: Castilblaco de los Arroyos – Almadén de la Plata.

TEXT: tonyofibla

Avui l'etapa és un poc més llarga, en farem 30, això ja és una etapa com cal. El problema està en que entre mig no hi ha res i per començar sortim per la carretera i tenim uns 16 Km de dur asfalt. Encara que anem per una via principal no es fa pesat ja que no fa massa calor i l'entorn és preciós, sureres i carrasques i més carrasques i sureres. De cotxe, no en passa ni un. Ens passen les ciclistes basques que no poden més ja que aquesta carretera, per a elles, és un trencacames, puja i baixa, puja i baixa. Al cap d'una estona veiem que les basques, que estan descansant, agarren les bicis i mouen. (Suposo que fugen perquè els fa vergonya que fem més camí nosaltres a peu que elles en bici).

Fent un angle de 90 graus deixem la carretera i entrem al parc forestal d'El Berrocal. Si l'entorn era preciós, ara no sé com qualificar-lo. En ser a la casa del forestal parem a esmorzar. No fa gens de calor i ens toca posar-nos al sol (estem al juliol i a Andalusia, i, ens havíem de socarrar). Seguim caminant i anem atents a veure si veiem algun cérvol. De moment no hi sort. Veiem les xafades i cagarrites però no veiem els animals.

Hem vist i fotografiat les noves tècniques per tallar

el suro, ja no van amb aquelles destrals sinó amb una petita maquineta.

Poc abans de la una per un caminet estret i empinat, apleguem dalt del Cerro del Calvario d'on podem veure les magnifiques vistes que hi ha a banda i banda des del miradors instal·lats.

L'alberg, encara que és de pagament, és una passada (6 € i no 12 € com les mongetes de Sevilla). Llençols i tot.

Després de la dutxa i fer la bugada diària anem a dinar de plat. Fins ara només hem menjat tapas, raciones y medias raciones, molt bones per cert, però això no és menjar.

Al poble trobem una

curiosa torre de l'ajuntament on està el rellotge del poble: roja amb ornamentació blanca. El poble va tenir molta importància en l'època dels romans ja que explotaven els jaciments. Després de l'ocupació musulmana va passar als Cavallers de l'Ordre de Santiago. Té l'església parroquial del segle XVI on trobem la Verge de Gràcia i el Cristo del Crucero. Als voltants trobem la cova de los Covachos i una necròpolis romana però no es poden visitar.

Abans d'anar a sopar vaig a veure la sortida de demà i em diuen que vaja a parlar amb el guarda de la finca Arroyo Mateos, el sr. Aniceto, per veure si te la

porta oberta. No tindrem cap problema, la porta està oberta. De totes maneres un excursionista del poble em diu que si està tancada tampoc no hi ha cap problema, que talle la tanca i deixi el nom i DNI apuntats i que em busquen: **"Estos señoritos andaluces creen que lo pueden vallar y cerrar todo"**.

Per la vesprada venen quatre ciclistes catalans i més tard un de Madrid totalment desfet. Aquest últim ve des de Sevilla i s'ho ha fet tot pel camí marcat. Els catalans han vingut per la carretera ja que els han dit que el camí és molt dur. Anem a sopar tots junts, fem la xarradeta i a dormir.

Peter Pan

TEXT: susanna anglès

Tenia ganes d'aplegar l'hivern dins d'aquest any nou... i us diré el perquè sabia que tenia que sortir a la llum la pel·lícula que tant vos recomanava l'any passat, vos vaig mencionar prou la pel·lícula 'Y dijeron amén' de Costa Gavras un grec, no portuguès com creia en un principi. El director Europeu és més conegut, i reconegut, per la seua direcció de 'Desaparecido' amb Jack Lemon que denuncia la dictadura de Xile. Però el seu cinema va molt més enllà, vos recomano 'Zeta' o 'Estado de sitio'. Tot i que la última realització pot ser una de les més arriscades. Amb 'Amén' el director, denuncia el silenci que va guardar bona part —que no vol dir tota— de l'Església vaig el règim del partit nazi i les seues doctrines rigoroses que a ells els reportaven certes avantatges. Dos protagonistes tan junts com allunyats en idees i en maneres d'entendre la vida pareix que són els únics que tenen ulls, tret del presoners dels camps de concentració i de milers d'ànimes errants i callades d'una Europa morta de por i ferida amb el seu amor propi i la seua autoestima.

josep **sanAbdon**

Llibres

Història clàssica de passions humanes

ESTEM A la primavera de 1938 en un poble de l'interior de les muntanyes de Castelló, la vida transcorre amb la rutina de sempre, lleugerament alterada per la proximitat de la guerra al poble i pel previsible i pròxim desenllaç final. En aquest ambient viuen dos homes d'una trentena llarga d'anys, molt diferents i a la vegada molt amics; Ramon, un introvertit masover que té cura de sa mare, malalta des de fa anys, i Fidel, un comptable d'un magatzem de fruita, adulator extrem del seu amo. - Així comença Les urpes del llop, novel·la amb la que el seu autor va guanyar el Premi Ciutat de València 2001-.

Els darrers dies de la guerra Ramon es veu implicat fortuïtament en un succés que en el primer moment passarà desapercbut, però que serà aprofitat més avant per portar-lo a la perdició. La que canviarà totalment serà la vida de Fidel a l'acabar la guerra ja que se'l nomenarà encarregat del magatzem d'abastament de la ciutat de Castelló i farà una ràpida fortuna desviant una bona part dels aliments cap a l'estraperlo. L'amistat dels dos amics seguirà igual malgrat la nova situació, fins que coneixeran en un ball una noia, Maria Victòria, produint-se aleshores un triangle amorós que desembocarà en la tragèdia final.

Malgrat estar ambientada en la Guerra Civil i en la postguerra, això només serveix l'autor per situar la trama en un context històric. La novel·la desenvolupa una història de passions humanes; de gelosia, de venjança i d'ambició de riquesa. El personatge que està més ben definit és el de Fidel, que ja de bon començament, quan només és un simple comptable d'un magatzem de poble, se'l veu com un tipus absolutament miserable, però el seu caràcter sòrdid i dolent anirà creixent a mesura que avança la història. Ramon, per la seva banda, és presentat com un personatge dominat per un destí tràgic, tot se li presenta sense anar a buscar-lo, des del succés que canviarà la seva vida, fins l'amor per Maria Victòria. Aquesta es mostrarà com un personatge indecís, se sent atreta pel caràcter decidit de Fidel, però també per la bondat de Ramon, només en la part final de la novel·la assoleix una autèntica força.

Vicent Pallarés que fins ara s'havia manifestat com un excel·lent narrador de històries curtes, amb Les urpes del llop demostra estar també preparat per a distàncies més llargues, i saber construir a la perfecció tot un univers, i si bé en els primers capítols la novel·la té un ritme una mica morós, a partir de l'aparició de Maria Victòria, l'interès de la trama va en augment pels constants fets inesperats que es van produint, entre els que caldria destacar sobretot el darrer, ja que quan l'acabament de la novel·la està a punt de ser decebedor per lògic i previsible, l'autor ens guarda encara una sorpresa final. Aquesta és una novel·la que no decebrà cap lector que s'estimi les històries contades a la manera clàssica.

JMSQ@ono.com

VICENT PALLARÉS. Les urpes del llop.
Edicions Bromera. València. 2002.

L'Església, amb Pius XII al davant, va donar quan els nazis tenien el cap vaig la guillotina... el passaport a alts mandataris polítics i militars del règim Nazi. Cap a on?, no és cap secret: Argentina, països de sudamèrica o, fins i tot, l'Estat Espanyol on no hi havia entrada per als exiliats de la

guerra civil, però sí per assassins de la Segona Gran Guerra. Assassins que venien carregats de diners i de l'or que robaven als cadàvers dels camps de concentració i que aquí van obrir negocis que s'han fet ben pròspers. Negocis que van vindre bé per incentivar una economia, encara molt

entrebancada, per la guerra civil i la postguerra.

Molts dels fills i nets d'aquells alemanys, amants de la raça ària, conviuen, avui, amb nosaltres... es donen la bona vida perquè ja viuent de les rendes i juguen a anomenar-se progressistes.

PASSA A LA
PÀGINA 13

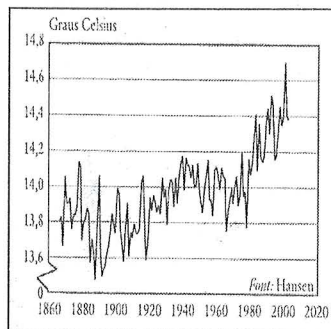
Petroli: marees negres, guerres i canvi climàtic (i3)

Segons el comunicat de l'Oficina Meteorològica Britànica, uns dels centres de predicció de l'oratge amb més prestigi del món, 2003 serà l'any més càlid des de 1861 –primer any amb mesures suficients de la temperatura–.

TEXT: perebausa

Fins ara, l'any més calorós ha sigut 1998, i 2002 el segon. Durant el segle XX, la temperatura mitjana planetària pujà 0,6°C, gràcies, sobretot, a l'increment dels darrers anys. La dècada dels noranta fou la més calorosa dels darrers 150 anys..

L'escalfament planetari es deu a les variacions o irregularitats pròpies del clima –no tots els anys fa el mateix oratge– o a un autèntic canvi climàtic? El clima es defineix com l'oratge que fa normalment en una zona i ve determinat per la mitjana dels valors de les variables meteorològiques –temperatura, pluviometria, insolació...– d'un període llarg, almenys trenta anys. La majoria de la comunitat científica assumeix el canvi climàtic com un fet pràcticament demostrat per tota una colla de proves. L'evolució de les temperatures en són una d'elles. La capa gelada que cobreix l'oceà Àrtic ha passat de 6,2 milions de quilòmetres quadrats en 1978, a cinc milions en 2002. Les glaceres muntanyoses fora de la regió polar també han minvat. El nivell mitjà de la mar ha augmentat uns 20 centímetres durant el segle XX. Estudis sobre la distribució de més de 1700 espècies d'èssers vius han conclòs que els animals i plantes tendeixen a ocupar terrenys en latituds

elevades –s'acosten als pols a 6,1 quilòmetres per dècada– i zones més altes de les muntanyes.

A finals del segle XIX el químic suec S. Arrhenius va descobrir la relació directa entre la temperatura terrestre i el diòxid de carboni (CO₂) atmosfèric: és un gas transparent a la llum, però no al calor alliberat per la Terra cap a l'espai, i fa pujar així la temperatura (efecte hivernacle). El Dr. Keeling mesurà la quantitat de CO₂ atmosfèric a Mauna Loa, Hawaii, des de 1958 fins als anys setanta. Les dades mostraven un increment de més d'un 15%, en el temps estudiat. La concentració de CO₂ preindustrial (segle XVIII) era de 280 ppm (parts per milió) i cap els anys 70, n'era 360 ppm. Keeling va responsabilitzar d'aquest increment a la crema de combustibles fòssils.

En 1992 i dins de la Cimera de Rio de Janeiro, 155 països signaren la Convenció Marc per al Canvi Climàtic que tenia l'objectiu d'estabilitzar les emissions de

gasos d'efecte hivernacle. En 1996 s'aprovà el Protocol de Kioto, instrument legal on es concretaren les mesures encaminades a aconseguir els objectius del Convençió Marc, possiblement l'acord mediambiental internacional més important de la història. L'objectiu del Protocol és que els països desenvolupats tinguin, en conjunt, a 2010 unes emissions de CO₂ un 5,2% més baixes que les de 1990 (any de referència). L'acord entrarà en vigor quan el ratifiquen un nombre de països responsables del 55% de les emissions mundials. Es confiava que açò s'aconseguiria a la Cimera de Johannesburg (setembre de 2002) però l'oposició frontal d'Estats Units (EUA) al Protocol –amb un 5% de la població mundial són responsables del 25% de les emissions– ho feu impossible. A més EUA i els països productors de petroli s'oposaren a qualsevol acord que limitara l'ús dels combustibles fòssils i recolzara les energies de fonts renovables. Rússia, Canadà i Japó han anunciat recentment que ratificaran el Protocol de Kioto.

Amb aquests països s'assoleix el 55% de les emissions mundial i s'espera que l'acord entre en vigor durant 2003. Possiblement ja s'ha fet tard i sols mitigarà les conseqüències del canvi climàtic: canvis en els règims pluviomètrics, desaparició de

deltes i països insulars tropicals, extensió de malalties tropicals, major freqüència de fenòmens meteorològics intensos...

L'Estat Espanyol pot pujar les seves emissions de CO₂ un 15% respecte a les de 1990, però en 2001 ja eren un 35% superiors a les de l'any base. El desenvolupament del transport per carretera i l'augment de les noves centrals tèrmiques són els principals responsables. A més, el govern espanyol es proposa reduir les ajudes a les energies renovables. L'Agència Europea de Medi Ambiental ha denunciat que l'Estat Espanyol serà incapaç d'acomplir el Protocol de Kioto.

Xina està augmentant la seva riquesa econòmica a un ritme cinc vegades superior als països occidentals i en uns quants anys assolirà el nostre nivell econòmic. Quines seran les conseqüències mediambientals quan més de vuit-cents milions de xinesos aspiren a conduir un automòbil?

En un principi les societats humanes utilitzaven el sol com a font d'energia, durant uns tres segles els països del primer món han utilitzat els combustibles fòssils, i en un futur, més proper o més llunyà, tornarem a un sistema energètic basat en el sol. El petroli haurà segut un parèntesi.

XIRUCA

La mola castellona

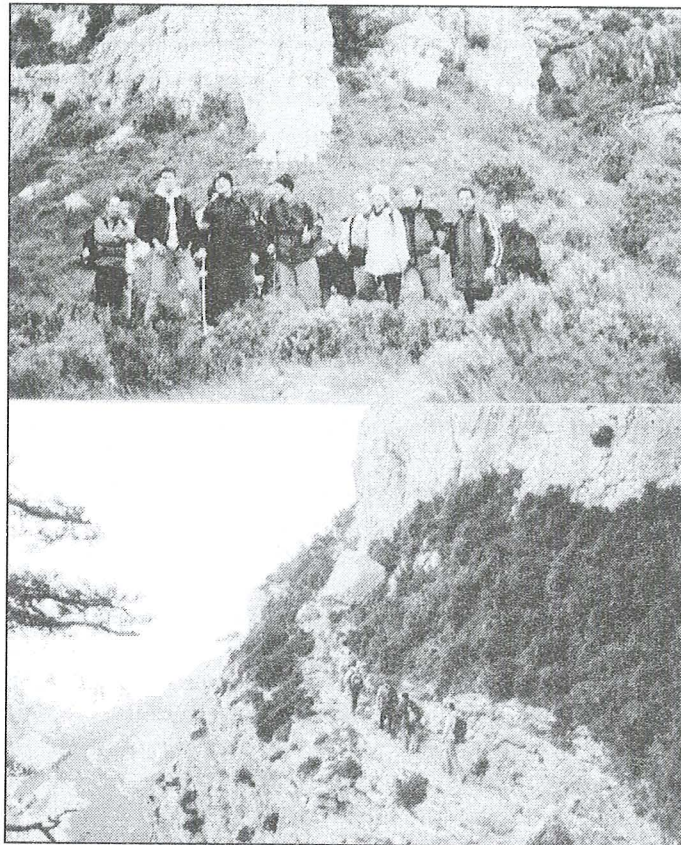
TEXT: ceXiruca

29 de desembre, últim diumenge de l'any 2002 i coincidim amb la volta pels aljubs, mala sort. El Xiruca decideix anar a gaudir de les vistes de la Mola Castellona.

Vint-i-un excursionistes ens preparàvem a recer de Casa Carvallo dons feia molt de vent, el cel era despatat i tot feia un bon presagi de què podíem gaudir allà dalt.

El camí, sempre era sempre amunt, no hi havia terme mig, així en una hora ens aturarem a esmorzar als Forats de La Caramella, dalt mateix del cingles de la Cua de Cavall.

Creuen un rierol, el camí continuava remuntant en percentatges del 20 al 30% fins un replà on férem un petit descans, ja front del Racó de La Gralla. Cal dir que la gent fou de lo més canyera, en cap moment es

van queixar de la pujada.

Ja dalt del racó sols ens quedava trobar un sender perdedor que ens duia fins

la Mola Castellona on en 20 minuts la coronarem.

El dia havia canviat, el vent era en calma i el cel

s'havia enterbolit, però malgrat tot, les vistes eren impressionants: als peus tot el Delta de l'ebre, el Barranc de Lloret i de la Galera, la plana de Godall era una perfecta catifa d'oliveres i al nostre darrere el Mont Caro 400 metres més amunt.

El desnivell superat en tant sols cinc quilòmetres fou de 850 metres, però ens quedava la baixada, uns tres quilòmetres i mig que... Com us ho diria? Si, per ahí, un sender que es un atreviment que acollona a més d'un. Els cingles tanquen el camí, deixant només un forat per poder eixir de l'embut, es el pas de la nit al dia, del fred a la calor, es el Forat de Migdia, que en poca estona ens du fins al Coll de la Garrofera per a baixar ja suaument a la Casa Carvallo, inici del nostre camí i on pegarem el mocet del migdia.

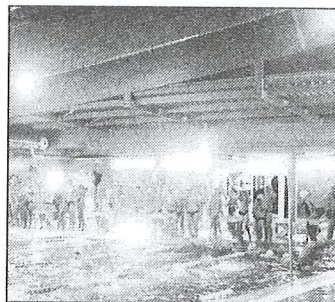
NATACIÓ

Lliga provincial

TEXT: cnbenicarló

Passats dissabte i diumenge, 18 i 19 de gener de 2003, per segon cop aquesta temporada a les instal·lacions de la nostra piscina Municipal, els nedadors i nedadores alevins i infantils de la província de Castelló celebraren la tercera prova de la lliga provincial.

Pel que fá referència al nostre Club van ser un total de 10 nedadors, repartits en: 5 alevins masculins, 5 alevines femenines, 1 infantil masculí i 1 infantil femení.

Es nedaren les següents proves: per als alevins, 200 metres estils, 200 metres braça i 100 metres lliures, per als infantils 400 metres lliures, 200 metres braça, 100 metres esquena i relleus 4x50 lliures

L'ambient fou magnífic

els dos dies de competició això, acompanyat que estem a l'equador de la temporada, va fer que els resultats començaren a ser molt bons, cal destacar en aquest aspecte, el gran paper fet pels nedadors del nostre Club Eloy Vinaiza i Sara Pitarch que conseguiren guanyar les curses que nedaren i fer les marques mínimes per a poder assistir al Campionat d'Espanya en les proves de 200 metres estils i 100 metres lliures respectivament. Amb la qual cosa el nom de Benicarló sonarà a Madrid.

ATLETISME/

Javier Palau, del Club Atletisme Carns Ros, és candidat a participar al campionat d'Espanya de Cross. Dissabte 18m a Castelló es van celebrar les proves combinades.

CDB

Futbol artístic

Acero, 4 - CD Benicarló, 1

Pep Munné, galant mallorquí que en l'actualitat dóna vida a un turmentat i conflictiu personatge en un culebró vesperí de TV3, va arribar a triomfar com a futbolista i va jugar com a professional en clubs com el Rayo Vallecano o el Mallorca.

TEXT: rodolfo serrano

paco delcastillo

Encara ara mata el cuquet en aqueixos partits de costellada que amb preteses finalitats benèfiques disputen actors, periodistes i toreros i en què sol fer la sacada d'honor alguna folclòrica de moda (en altres temps Maria Kosty, Nati Mistral, Mary Santpere o la mateixa Sara Montiel han estat feliços i paradigmàtics exemples d'això darrer).

Ara, el Benicarló ha fitxat com a davanter el jove actor peniscolà Joaquín Caspe. La primera notícia que vaig tindre d'aquest intèrpret-futbolista ve de quan el vaig vore actuar en la versió de Kràmpak que fa un parell de temporades es va representar a l'auditori municipal. Recordo que vaig sortir gratament impressionat no només per la seua versatilitat a l'hora de posar-se en la pell del personatge sinó també per la seua magnífica veu. Aleshores vaig restar convençut que aquest xicot tenia possibilitats reals d'arribar a ser algú en el món de la faràndula. La vida però pega moltes voltes i ara, allunyat aparentment de les activitats escèniques, compagina els seus estudis a Castelló amb la seua afició al futbol al CDB.

El debut d'aquest jove

Resultats del Benihort (Gregorio Segarra)

Primera regional cadet:

CF Benihort 4 - At. Ondense 1.

Primera regional infantil:

Benihort 5 - At. Ondense 0.

davanter no es va produir en unes circumstàncies tan propícies com caldria desitjar. De fet, vam perdre per 4 a 1 al camp de l'Acero (quina mania de dir-li "Acero" tenen alguns mitjans de comunicació en el seu afany ultracorrectiu) del Port de Sagunt i els quatre roscos ens els van marcar en només vint-i-cinc minuts.

Perdre aquest partit entrava dins dels pronòstics inicials, fins i tot d'abans de qualsevol crisi. Aquesta derrota, unida a les de Nules, Artana, Mas-samagrell i Traiguera, permet configurar un grup de sis magnífics (amb el San Pedro i naturalment el CDB) que es disputaran a partir d'ara els tres llocs de salvació o descens. Malgrat tot el que passa i amb tota seguretat passarà, crec que hi ha motius per a l'optimisme; entre d'altres raons perquè tot sembla indicar que els altres cinc equips són encara molt pitjors que nosaltres.

Per si de cas, la nova junta gestora s'ha menejat i a la incorporació de Caspe cal afegir la tornada al club de l'espigat porter Ramon Giner, home que havia demostrat les seues qualitats entre els tres pals en

equips com el Càlig o el San Jorge. Possiblement no són els reforços que poden acabar de decantar els plats de la balança cap a un costat o un altre, però sí que contribuiran a donar una imatge més seriosa de l'entitat i també crearan un sa clima de competència tant a la porteria com a la davantera.

Aprofundint en aquest tema m'agradaria contar-li que l'altre dia em vaig trobar pel carrer l'exvicepresident Marzal i em va fer unes declaracions d'aqueixes tan espaterrants a què ens té acostumats. Em va dir que li havia dit el president del San Jorge que tres jugadors del Benicarló se li havien ofert perquè estaven en possessió de les baixes i volien tocar perra fresca. No sé què hi haurà de cert en tot això, però sí que sembla evident que alguns membres de la plantilla podrien marxar si les seues expectatives (esportives, econòmiques?) no són satisfetes. Les primeres declaracions del portaveu de la junta van deixar-ho tot ben clar: no es pot complir amb els compromisos adquirits, si després de fer front a les despeses imprescindibles (arbitratges, desplaça-

ments...) queda alguna cosa ja s'ho partiran tots com a bons germans. En veritat sembla aquesta una política raonable, però suposo que poc atractiva per a un important sector de la plantilla.

Tot penalitats, ja veu. Afortunadament, dissabte passat van començar les anhelades *fiestas josefinas* i a partir d'ara el nostre poble serà un continu esclat de joia, alegria i valenciana tots i cadascun dels caps de setmana. Els carrers ja comencen a vore's poblats de balcons tocats amb senyeres multicolors, algunes portes -com per encanteri- s'han trasmutat en genuïnes i benicarlandes barraques valencianes, tot el món parla com si fóra de Catarroja o Massalavés, les mascletás ompliran de soroll i olor a pólvora la plaça de la Constitució espanyola, pum peté pet pum pum... Qui content que estic! Diumenge que ve desplaçament a Nules, en un partit a vida o mort, estic convençut que el Benicarló aconseguirà sumar els tres punts. No cal dir que m'agradaria que Caspe exhibira les seues aptituds artístiques i provocara diferents penals d'aqueixos que la gent diu "Això és teatro, home!", segur que el nou davanter se sentiria doblement satisfet. (Que dolent, Déu meu).

EL CÒMIC DE XAVIER BURRIEL/ Els amics de la carxofa

Uneix els punts en el següent ordre:
1-2-3-4, 5-6-7, 8-9-10-11,
12-13-14, 15-16-17-18-15,
19-20-21-22, 23-24-25,
i obtindràs els millors
amics de la carxofa
de Benicarló.

Solució: SALTOLI.

La Carxofa d'Or

El presentador del programa de la primera cadena, Saber vivir, **Manuel Torreiglesias** ha estat elegit enguany com a guanyador de la Carxofa d'Or 2003. El programa s'emet tots els dies de 10.15 a 11 del matí i aborda temes relacionats amb l'alimentació, la dietètica o la salut. El guardonat és autor de diversos llibres i director de la revista "Saber vivir". Amb l'elecció de Torreiglesias es pretén continuar difonent les qualitats de la carxofa al major públic possible. Des de la regidoria d'agricultura, s'assegura que "l'aposta pel món de la informació sempre ha donat bons resultats a l'hora de difondre el producte", ja que, asseguren, **Luís Herrero**, últim guanyador de la carxofa d'Or, "va donar a conèixer les qualitats de l'hortalisa durant una setmana per tota Espanya en el seu programa diari 'La mañana de la COPE'". **Miguel Ángel Almodóvar**, ha realitzat tres espais de cuina dedicats a la carxofa de Benicarló dintre del programa "Dia a dia" de Telecinco.